

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Кж-40/05
Бања Лука, 25.3.2005. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу које чине судија Обрен Бужанин, као предсједника вијећа, а судије Војислав Димитријевић и Горана Микеш, као чланови вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптужене Т.К., коју брани Г.Ј.В., адвокат из Б.Л., због кривичног дјела убиство из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске (Службени гласник Републике Српске број: 49/2003), одлучујући о жалби браниоца оптужене изјављене против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број К-5/05 од 3.3.2005. године, у сједници вијећа, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптужене Т.К. изјављене против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број К-5/05 од 3.3.2005. године.

Образложење

Рјешењем Окружног суда у Бањој Луци број К-5/05 од 3.3.2005 године утврђено је да је оптужена Т.К. у неурачунљивом стању учинила кривично дјело дјела убиство из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске. Истим рјешењем оштећени Р.Т., заједно са својом дјецом упућен је са имовинско правним захтјевом на парнични поступак. Одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Против наведеног рјешења жалбу је благовремено изјавио бранилац оптужене, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са приједлогом да се првостепено рјешење укине и одреди оджавање претреса, или да се исто преиначи у правној оцјени дјела, тако да би радње оптужене биле правно квалификоване као кривично дјело убиство на мах из члана 150. Кривичног закона Републике Српске.

Одговор на жалбу није поднесен.

Након што је размотрио наводе жалбе овај суд је одлучио као у изреци из сљедећи разлога.

Чињенични опис дјела дат у изреци првостепеног рјешења, на довољно прецизан начин утврђује радњу предметног кривичног дјела из које је произашла последица, смрт оштећене С.Т. Стога не може се сматрати одлучном чињеницом опис трагова стезања, како је то прецизније учињено Записником о обдукцији. Наиме, опис дјела у коме се наводи да је оптужена ставила платнену пантљику у висини штитасте хрскавице оштећене, након чега је извршила снажно стезање исте од чега је настало последично угушење оштећене, по мишљењу овог суда на довољно прецизан начин одражава чињенично стање у овом предмету, а у потпуној је сагласности са осталим provedеним доказима, укључујући и Записник о обдукцији на који се жалба без основа позива. Осим тога неоснован је и жалбени навод да из изреке побијаног рјешења не произилазе сва обиљежја кривичног дјела убиства из члана 148 став 1 Кривичног закона Републике Српске. Напротив, на довољно прецизан начин је описана радња извршења, као и мјесто извршења, те

настанак посљедице. Такође је у складу са одредбом члана 400. став 1. Закона о кривичном поступку утврђено да је оптужена ово дјело учинила у неурачунљивом стању.

Тачно је да оптужена није могла задобити повреде по врату у тренутку када је оштећеној стезала пантљику око врата, али ова чињеница није у контрадикторности са осталим чињеницама утврђеним у овом предмету. Првостепени суд правилно закључује да, између осталог, потојање ових повреда на оптуженој указује да је постојао сукоб између оштећене и оптужене, да је у том сукобу оптужена задобила повреде, али да је тај сукоб, самим тим и напад оштећене на оптужену престао, тако да се у конкретном случају, не може радити нити о нужној одбрани.

Што се тиче саме правне квалификације дјела, овај суд сматра да извршење убиства у неурачунљивом стању, узрокованом трајним душевним обољењем, искључује могућност да се такво дјело квалификује у привилегованом облику као убиство на мах, из разлога што тај облик убиства подразумјева очуваност психичких функција (свјест и воља) извршиоца дјела али у умањеном облику усљед провоцирајућих радњи убијеног. Код кривичног дјела убиства на мах учинилац је у стању јаке раздражености, у којој је доведен радњама оштећеног, а које се могу састојати из напада, злостављања или тешког вријеђања. Предузимање ових радњи од стране оштећеног не изазивају увијек раздраженост и у сваком конкретном случају треба доказивати узрочно посљедичну везу. Међутим, само стање раздражености је стање у коме могућност схватања значаја дјела и управљања поступцима је смањена, али не потпуно, па је то управо разлог што законодавац прописује кривично дјело убиства на мах као привилеговани облик кривичног дјела убиства, обзиром да је учинилац дошао у такво стање кривицом оштећеног. Међутим, ако је ријеч о неурачунљивом лицу, дакле лицу које не може да схвати значај свога дјела нити да управља својим поступцима, не може се говорити о убиству на мах чак и под претпоставком постојања претходног напада, тешког вријеђања или злостављања од стране оштећеног, јер није могуће утврђивати узрочно посљедичну везу са стањем јаке раздражености, обзиром да је воља извршиоца већ у дефекту због трајне душевне болести. У крајњој линији у случају неурачунљивости ово разликовање нема практичног значаја.

Обзиром да се цијела жалба базира на тврдњи постојања истовременог напада оштећене, те на погрешној правној квалификацији, овај суд је стао на становиште да је иста неоснована, па је одлучио као у изреци на основу овлашћења прописаног одредбом члана 328. став 3. Закона о кривичном поступку.

Записничар
Рибих Софија

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

За тачност отправака овјерава
руководилац Судске писарнице
Братић Душанка